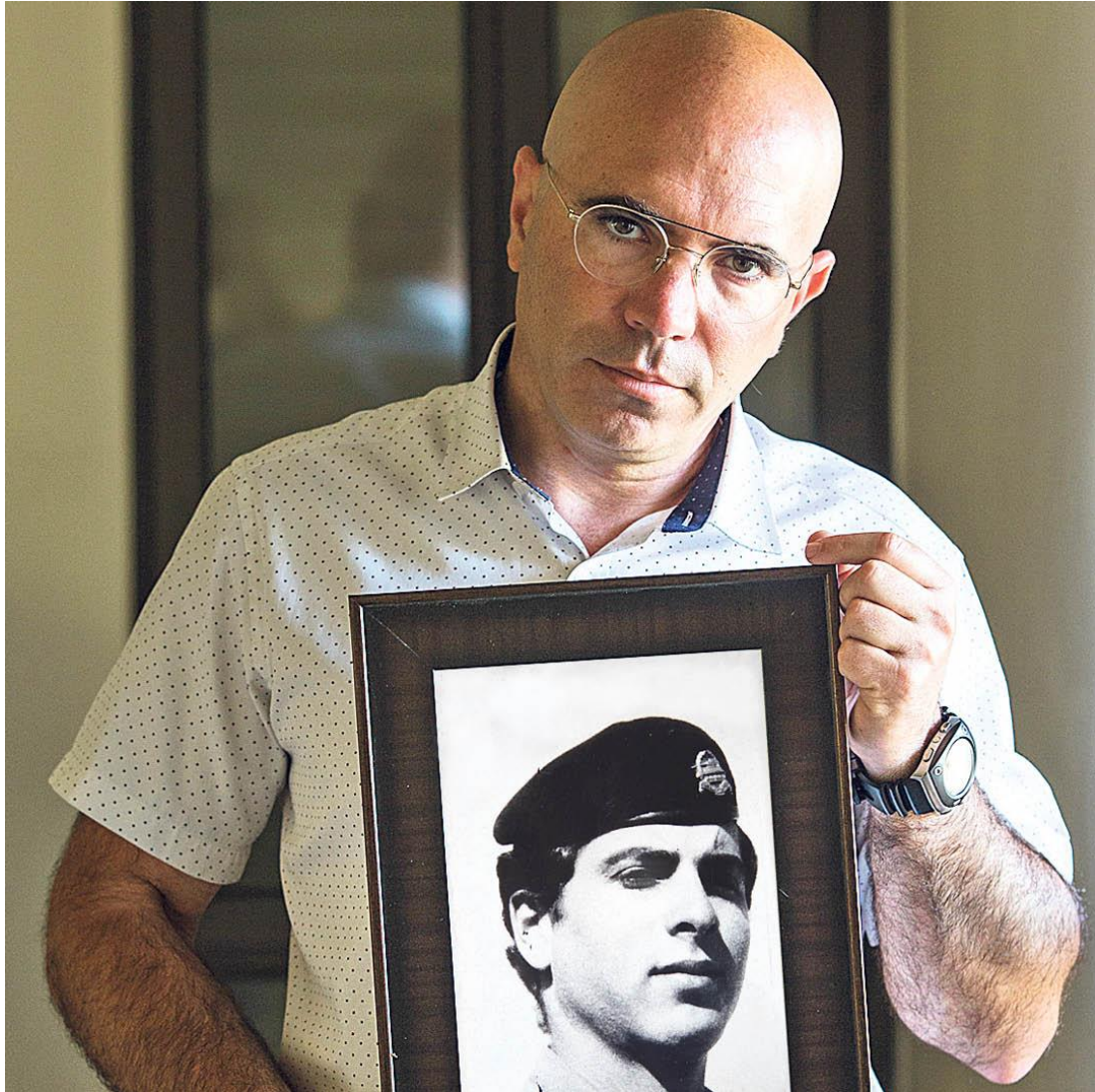

ידיעות אחרונות

רביעי 18 באפריל 2018

אבא שלי מהתמונה

אביחי משה פוגל-רון נולד שלושה חודשים לאחר שאביו, סמל ראשון משה פוגל ז"ל, נפל במלחמת יום הכיפורים • לאורך שנות ילדותו השכול לא נכח בחייו, עד לרגע שבו הפך בעצמו לאב: "הרגשתי צורך לספר לאבא שלי, האמיתי, שנולדה לי בת"

גואל בנו

שלושה חודשים אחרי נפילתו של סמל ראשון משה פוגל (25) ז"ל במלחמת יום הכיפורים, נולד בנו, אביחי משה. רחל, האם, העניקה לבנה גם את שמו של אביו, כדי להותיר את נוכחותו בחייו.

האב, יליד פרדס־חנה, היה סטודנט בשנתו הרביעית והאחרונה ללימודיו בטכניון, כשהוזעק כשעה לאחר צאת יום הכיפורים, היישר לקרבות הבלימה בסיני. יחד עם חבריו לטנק הוא צלח את תעלת סואץ ובמהלך טיהור מחנות אבו־סולטן, נהרג.

כשהיה אביחי משה בן שנה נישאה אמו מחדש למשה רונן, רואה חשבון במקצועו. ואביחי משה הוסיף לשם משפחתו המקורי גם את שם המשפחה רונן.

"הכרתי את אבי רק דרך תמונה", מספר פוגל־רונן (44). "לא שאלתי שאלות ולא התעניינתי. לא התעמקתי בנסיבות נפילתו של אבי ובאיזו חטיבה הוא שירת. הרגשתי מעין חור שבמשך שנים ארוכות פחדתי לדחוף את ידי לתוכו. התבגרתי, התגייסתי לצה"ל, הייתי לוחם בנח"ל והחיים נמשכו. הבנת היתמות התעוררה אצלי בגיל מאוד מאוחר".

פוגל־רונן מתגורר בנופי־פרת, מנהל חברת משאיות במרכז הארץ ומתמחה בימים אלה בלימודי המשפטים. הוא נשוי למירי ואב לשלושה: שקד (20) שסיימה בימים אלה קורס מ"כיות בצה"ל, יואב (15) ואסף (10).

דווקא כשנולדה בתו הבכורה, שקד, חש פוגל־רונן לראשונה את חסרונו של האב בחייו. "פתאום הרגשתי מה זה להיות אבא", הוא נזכר. "הרגשתי את הצורך לספר לאבא שלי, האמיתי, שנולדה לי בת. בטקס הזיכרון לחללי השריון בלטרון הייתי צריך להקריא קדיש כנציג המשפחות השכולות. ראיתי את שקד התינוקת בזרועותיה של אשתי ונחנקתי מבכי ומדמעות. לא יכולתי להשלים את הקריאה".

הסקרנות סביב דמות האב שנפל הולכת וגוברת אצל פוגל־רונן רק עכשיו, עשרות שנים לאחר נפילתו. האם הוא מתהלך כמוהו? הוא תוהה. האם תנועותיו דומות לשלו? האם קולם דומה? הוא משתוקק לפגוש את החברים שהכירו את אביו ושלחמו לצידו ולשמע מהם סיפורים על האדם שהיה.

מגיל בר־מצווה מקפיד פוגל־רונן לפקוד את קבר אביו בבית העלמין בפרדס חנה, וכך יעשה גם מחר בבוקר. "בעבר, כשהגעתי לטקס הרגשתי כמו במפגש משפחתי, כי נפשית לא התחברתי למותו של אבי", הוא מסביר. "אבל כיום, אני גאה בילדים שלי שמצטרפים אליי ואומר בלב לאבא: 'הנה הנכדים שלך. תראה איזה יופי, הצליח לך'. הטקס הפך עבורי להרבה יותר אישי ונוגע".